

Wyrok z dnia 13 listopada 1997 r.

I PKN 353/97

Przepis art. 117 § 1 KP nie może być podstawą do oddalenia w całości powództwa o odszkodowanie z tytułu odpowiedzialności materialnej pracownika.

Przewodniczący SSN: Walerian Sanetra, Sędziowie SN: Kazimierz Jaśkowski, (sprawozdawca), Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 1997 r. sprawy z powództwa Syndyka Masy Upadłości Spółki "A.I." w N.S. przeciwko Januszowi G. o zapłatę, na skutek kasacji pozwanego od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie z dnia 6 marca 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e

Pozwany Janusz G. w sprawie z powództwa syndyka masy upadłości "A.-I." spółki z o.o. w N.S. o zapłatę, wniósł kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie z dnia 6 marca 1997 r. [...]. Zaskarżonym wyrokiem zmieniono wyrok Sądu I instancji, oddalający powództwo i zasądzone od pozwanego na rzecz powoda 6.000 zł z ustawowymi odsetkami oraz koszty postępowania. W kasacji zarzucono naruszenie art. 124 KP oraz art. 378 § 1, art. 382 i art. 328 § 2 KPC. Wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę przez oddalenie apelacji powoda od wyroku Sądu I instancji. Zarzut naruszenia art. 124 KP uzasadniono twierdzeniem, że skoro Sąd I instancji ustalił, iż sporna kwota została przez pozwanego wpłacona do kasy powódki, a Sąd Wojewódzki te ustalenia uznał za prawidłowe, to powódka nie poniosła szkody. Zdaniem wnoszącego kasację Sąd II instancji naruszył art. 378 § 1 i art. 382 KPC przez przekroczenie przy rozpoznawaniu sprawy granic apelacji oraz nieuwzględnienie zasady bezpośredniości postępo-

wania. Według skarżącego naruszenie art. 328 § 2 KPC polega na niewskazaniu w uzasadnieniu przyczyn, dlaczego nie zostały uznane za wiarygodne zeznania świadków stwierdzających, że otrzymali zaliczki po wpłaceniu przez pozwanego pieniędzy do kasy powódki. Powódka wniosła o oddalenie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona.

Przede wszystkim należy podnieść, iż nie jest prawdziwe twierdzenie dotyczące ustaleń Sądu I instancji co do wypłacenia powódce kwoty dochodzonej pozwem. Sąd ten oddalił bowiem powództwo nie z tej przyczyny, iż strona powodowa nie poniosła szkody, ale dlatego, że - jego zdaniem - przyczyniła się ona do powstania szkody w takim stopniu, iż pozwany nie powinien w ogóle ponosić odpowiedzialności. Z tego względu na podstawie art. 117 § 1 KP oddalono powództwo. Sąd II instancji trafnie wskazał, że ten przepis nie może być podstawą do oddalenia powództwa, a jedynie do ograniczenia odpowiedzialności pracownika stosownie do stopnia przyczynienia się zakładu pracy (pracodawcy) do powstania szkody. Słusznie także podniesiono w zaskarżonym wyroku, iż znaczny upływ czasu od powstania szkody do wytoczenia powództwa (nie powodujący jednak przedawnienia roszczenia o odszkodowanie) nie jest okolicznością świadczącą o przyczynieniu powódki do powstania szkody. O tym, iż pozwany nie wpłacił do jej kasy spornej kwoty, którą pobrał od osoby trzeciej z tytułu usług świadczonych jej przez powódkę, dowiedział się on dopiero po upływie ponad 2 lat i wtedy wystąpił z powództwem.

Sąd II instancji nie dokonywał nowych ustaleń faktycznych i dlatego postawione w kasacji zarzuty naruszenia prawa procesowego są pozbawione podstaw. Zmiana wyroku Sądu I instancji, polegająca na uwzględnieniu powództwa, jest następstwem prawidłowej wykładni art. 124 § 3 KP. Z przepisu tego wprost wynika, że od odpowiedzialności za powierzone mienie pracodawcy pracownik może się uwolnić wtedy, gdy wykaże, iż szkoda powstała z przyczyn od niego niezależnych. Nie zostało to w sprawie wykazane. Dowody przedstawione przez pozwanego miały na celu wykazanie, iż powódka nie poniosła szkody, gdyż sporna kwota została przez pozwanego wpłacona. Wykazanie tego faktu oczywiście także przesądzałoby o

braku odpowiedzialności pozwanego, gdyż nie istniałaby szkoda. Okoliczność ta nie została jednak udowodniona w postępowaniu przed Sądem I instancji, a pozwany nie wnosił o jego uzupełnienie przez Sąd Wojewódzki.

Z tych względów na podstawie art. 393¹² KPC orzeczono jak w sentencji.

=====